

Fără dragoste nu se poate!

În ultimele săptămâni am avut ocazia și posibilitatea de a cutreiera județul. Am stat de vorbă cu primari, antreprenori, precum și cu persoane care nu fac politică, dar nu se dau deoparte de la treburile obștei. Vorbind cu ei am rămas cu impresia că nu sunt mulțumiți de viața publică. Toți și-au formulat idei despre ceea ce simt că duce lipsă viața publică, iar numitorul comun al acestor idei s-a dovedit a fi: lipsa de dragoste. Acești oameni sunt preocupați de lipsa acestei valori umane, lipsă care mă preocupă și pe mine.

Sfântul Apostol Pavel, în prima epistolă către Corinteni, în capitolul al 13-lea afirmă: „Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea”.

(Continuare în pag. a 5-a)

Fără dragoste nu se poate!

(Urmare din pag. 1)

De ce ducem noi lipsă? De ce suferim noi? Care este motivul pentru care nu vedem că lucrurile noastre merg înspre bine? Toți afirmă că duc lipsă de dragoste...

Am văzut puțini oameni fericiți în preajma mea. Bani mulți, casa mare sau drumul asfaltat în sine nu face fericit pe nimeni.

Mă întristează tot ceea ce stă în calea fericirii comunității noastre, tot ceea ce sădește tristețe în suflete. Din păcate, comunitățile noastre se destramă, se pierd valorile tradiționale care au stat la baza clădirii unor comunități puternice. Bisericile noastre nu mai au tăria de altădată, iar tot ceea ce propovăduiesc trece neobservat pe lângă urechile, ochii și voința celor mai mulți oameni.

Vorbim mult despre întărirea comunităților noastre, dar suntem conștienți că noi, persoane publice, organizații obștești, suntem capabili doar de atingerea unor rezultate vremelnice. Puteam mobiliza doar grupuri mici și nu facem totul pentru ca bisericile să aibă un rol hotărâtor în comunitățile noastre. Trebuie să conștientizăm faptul că în procesul de clădire al societății, bisericile au avut un rol important de secole, rol pe care trebuie să-l aibă și în viitor.

Remarc faptul că din relațiile sociale dispare încet-încet bunătața umană, totul este definit de nevoia de bani, de putere, de influență, cu toate că ar trebui să știm că toate acestea sunt lucruri vremelnice. Trecătoare, din care unora le revine mult, altora foarte puțin. De multe ori un cuvânt bun este mai prețios decât toți banii din lume, și din acest considerent afirm că avem nevoie de solidaritate, de cooperare. Trebuie să ne întoarcem fața unul către celălalt, trebuie să ne ascultăm reciproc problemele, trebuie să ne ajutăm unul pe celălalt, altfel nu reușim să înfăptuim nimic. Goana după bunuri, investițiile, lucrările de dezvoltare efectuate în mod mecanic nu fac decât să ne certăm cu vecinii, să ne tărâm prin tribunale vreo zece ani, ca să aflăm în sfârșit unde să fie tras gardul, cu o jumătate de metru înspre vecin sau înspre noi, pe când, doar cu decenii în urmă, tinerei perechi i s-a construit casă prin clacă. Și aceasta nu a fost doar un lucru frumos, ci și foarte economic. În zilele noastre întâlnim rar astfel de manifestări, goana după bunuri ne fac robi, robii băncilor. În

loc să fim atenți unul la celălalt, în loc să ne aplecăm asupra celor în dificultate, ne zbatem în caruselul făcut de noi înșine.

Am putut trece peste multe obstacole deoarece trăim în comunități vii, în care încă funcționează vechile norme sociale. Din păcate, aceste norme au început să se erodeze. A oferi ceva unul altuia este mai de preț decât a primi. Dacă acest adevăr va defini conștiința socială, va fi cheia succeselor noastre. Trebuie să ajungem la recunoașterea necesității atenției față de ceilalți, să prețuim rodul muncii celorlalți, să cumpărăm ceea ce produce vecinul nostru, dacă este producător, mic fermier, chiar dacă ar fi un pic mai scump decât alte produse similare, fiindcă prin acest gest ajutăm o familie din jurul nostru.

Este inacceptabil faptul că în mod permanent suntem preocupați de ceea ce ne desparte de ceilalți, lărgim prăpastia dintre noi, în continuu suntem nervoși și bănuitori. Trebuie să ne ridicăm deasupra acestor lucruri, trebuie să fim mai îngăduitori unul cu celălalt, trebuie să învățăm să ne înțelegem unul pe celălalt, să ne iertăm reciproc, nu să ne gândim permanent la cum să returnăm palmele primite de la concurenții noștri politici, deoarece palmele întoarse generează alte și alte palme, iar aceste palme pot fi mai dureroase decât faptele care le-au generat.

Dacă se aruncă în tine cu pietre, aruncă cu pâine nu este o regulă filozofică abstractă, ci o normă de conviețuire care a funcționat timp de secole. Foarte lesne ne putem da seama de adevărul acestei norme și de necesitatea conformării la ea pe plan individual, la nivel de comunitate, în viața publică și cea politică. Cine face politică trebuie să fie pregătit pentru orice: de la palmele primite de la adversarii politici, până la arestul poliției. Pentru cine toate acestea par a fi multe, să-și aleagă altă înțelepciune, unde nu se ivesc conflicte, există viață și în afara politicii. Dar dacă suntem politicieni, suntem responsabili față de comunitate, trebuie să dăm ceea ce este mai bun din noi. Trebuie să credem în ceea ce este bine, trebuie să trăim cu iubire, trebuie să conștientizăm faptul că credința, nevoia de bine, slujirea comunității este mai importantă pentru mine decât banul sau câteva voturi. Cei care au credință, au frică de Dumnezeu, nu își permit să

distrugă anumite lucruri; unde nu este credință, nu există limite.

Obişnuim să afirmăm că este necesară existența profesionalismului, este necesară afirmarea lui. Dar profesionalismul nu se poate afirma dacă este impregnat de politică, de lupta pentru putere, în defavoarea principiilor, argumentelor profesionale. Politica trebuie îngrădită, trebuie stabilit acel punct după care nu are ce căuta politica. Trebuie să avem acele instituții care funcționează pe baza unor criterii strict profesionale, și mai mult decât atât, dacă întâlnesc încercări de influențări partinice din partea politicianului au tăria, puterea de a contracara aceste influențe. Dacă trebuie să spun un exemplu eu cred că în tot ce înseamnă educație, sistem social, protecția copiilor, ajutorarea nevoiașilor, biserica trebuie să aibă un rol mult mai important decât în momentul actual, inclusiv în procesul decizional privind distribuția fondurilor publice.

Acceptarea integrării europene, a normelor europene, a normelor de conviețuire sunt chestiuni la ordinea zilei, chestiuni care definesc procesele din societate. Cu câtă eficiență fac acest lucru instituțiile statului, partidele, este bine știut: în mod formal și superficial. Lucrurile merg anevoios și în locurile în care aceste idei sunt luate în serios. Bisericile noastre, ca să folosesc un termen la modă, sunt euroconforme. Ele nu trebuie să își însușească ce înseamnă cuvântul dat, ca să nu vorbim de cuvântul scris, funcționează conform acelor norme și principii ca și celelalte biserici din Europa. Nu știu în ce măsură a slujit secularizarea modernizarea societății din țările vestice, dar sunt convins de faptul că biserica este un actor modernizator stabil și determinant în România. Și ceea ce este mai important: o infuzie de dragoste vieții publice poate fi dată numai de bisericile noastre. Iar de această infuzie avem mare nevoie. Scopul nostru trebuie să fie readucerea în viața noastră a forței novatoare a iubirii: nu ajunge doar s-o urmărim, datoria noastră este să o trăim zi de zi. Perenitatea noastră depinde numai de un singur lucru: iubirea, de munca efectuată în comun în lumina acestei iubiri.

Borboly CSABA,
președintele Consiliului Județean
Harghita